Ч. 199. Четвер 5 (18) вересня 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Віче Словінців. — Подорож сербского короля до Росиї. — Реформи в Туреччині.)

На Мораві в місцевости Коніца відбули ся зборі, на котрих виголосив віцепрезидент палати послів др. Жачек бесіду, виступаючу остро против закидів, які зробив єму др. Ґреґр в Слямі. На закид, немов би Жачек був Моравцем, відповів тойже, що Моравці так само добрі ческі патріоти як Чехи. Свого часу Моравці відраджували битви на Білій горі, але коли то нічого не помогло і битва була порішена, поспішили всі на поле борби, а по поражці були послідними, котрі покинули поле битви. Бесідник говорить то длятого, що коли більшість молодоческого клюбу ухвалить обструкцию, то Моравці будуть єї підпирати, а на случай поражки будуть послідними, котрі уступлять. — Президент міністрів др. Кербер приймив вчера на авдиенциї буковиньского посла до ради державної Николая Василька, котрий здавав єму справу з ходу нарад в буковиньскім соймі і обговорював будуче становище руских послів в парляменті супротив справи угоди з Угорщиною.

Словінці в Триєсті і на Побережи відбули в Триєсті велике народне віче, в котрім взяло участь звиж 6000 осіб, між иншими були там також словіньскі і італіяньскі социяльні демократи. Ухвалено резолюцию, котру вислано до правительства і кабінетної канцеляриї Цісаря, крім того має та резолюция подати ся до відомости всім славяньским клюбам в парляменті. Резолюция жадає між иншими заведеня словіньских шкіл народних в Триєсті і Побережи.

З сербских двірских кругів доносять, що король Александер з женою удасть ся в дорогу до Ливадиї між 3 і 7 жовтня с. р. Остаточно рішенє що-до речинця, в якім цар Николай прийме короля і королеву, подасть до відомости сербского кабінету посол Чариков по своїм повороті до Білгорода. Посол Чариков вертає сюди за кілька днів. Віденьскі часописи доносять, що король Александер старав ся всіми силами, аби цар приймив его в Петербурзі, однако цар на то мав не згодити ся.

Насильства і розбої Альбанців в Старій Сербії спонукали держави натиснути сильнійше на турецке правительство, аби оно поважно забрало ся до переведеня реформ, до яких оно ще в 1879 р. зобовязало ся на підставі ухвал берліньского конґресу. Зроблено се тому, бо дотеперішні дипльоматичні ноти кінчили ся що найбільше покаранем кількох вновників, але не відбирали другим Альбанцям можности сповняти дальші злочини на християньскім населеню. Держави предложили султанови пляни реформ. Проєкти мають особливо на оці факт, що Альбанці суть всі узброєні, коли Сербам ношене оружия строго заборонене. Досьвід научив, що бутні Альбанці сейчас покірніють, коли друга сторона так само прийде в посїданє оружия. Число конфліктів на чорногорскій границі значно зменшило ся, від коли Чорногорці за кождого убитого Чорногорця зачали мордувати 4 або 5 Альбанців, і доперва зробивши собі самі справу, слали дипльоматичну ноту до Царгорода. Покликуючи ся на рівноправність, признану всім народам живучим під скиптром султана, дипльоматия домагає ся розброєня Альбанців, або уділеня Сербам дозволу носити оружиє. Так само мусять бути змінені ґарнізони так, аби турецке військо, покликане до удержаня порядку, не було споріднене з Альбанцями, та аби разом з ним не доконувало насильств на Сербах. — Дальші домаганя дипльоматиї відносять ся до реформ в адміністрациї і судівництві. Ся ціль може бути осягнена через улекшенє приступу до адміністрациї судівництва християнам. Рільничі відносини мають бути управильнені, коли унеможливить ся визиск селян беґами і заведе ся відповідну реформу в способі стяганя податків, котрий тепер дає нагоду до надужить дотичних орґанів.

---

84)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

IX.

До часу сварні з Маякином, Фома гуляв з нудьги, з цікавости і напів рівнодушно; тепер він загуляв з огірченем, майже з розпукою, повний местного чувства і якоїсь безличности в відношеню до людий — безличности і зухвальности, що часами дивувала его самого. Він бачив, що люди, які его окружали, як і він сам, не мають опори і змислу, лише они не піймають того або умисне не хотять розуміти, щоби не перешкаджати собі жити сліпо і — без думки віддавати ся цілком гулящому житю. Він не находив в них нічого твердого, постійного; тверезі они видавались єму нещастними і глупими; пяні — були противні і ще більше глупі. Ніхто з них не будив в нім поважаня і глубокого, сердечного інтересу; він навіть не питав їх о імена, забував, коли і де познакомив ся з ними і глядячи на них із згірдною цікавостию, все чув бажане сказати і зробити щось обидного для них. Він проводив з ними дні і ночи в ріжних місцях для забави і его знакомости завсїгди зависіли від степени кождого такого заведеня. В дорогих і елеґантних гостинницях окружали его якісь дурисьвіти з посеред широкої публики, шулери, сьпіваки, комедиянти, актори, зруйновані богачі. Ті люди спершу відносили ся до него звисока і завсїгди хвалили ся перед ним своїм тонким смаком, знанем вартости всїх вин і страв, а відтак підходили его, підлизували ся, позичали гроші, котрими він розкидав без рахунку, черпаючи їх з банків і все позичаючи на вексли. В дешевих гостинницях довкола него вертіли ся як яструби фризиєри, маркери, якісь субєкти, урядники, дяки, і серед тих людий він завсїгди чув себе ліпше, свобіднїйше. В них він бачив людий простих, не так погано зломаних і скривлених, як вся та „порядна публика“ елеґантних гостинниць, — они були менше зіпсуті, розумнїйші, він скорше їх понимав; часами они проявляли здорові, сильні чувства і завсїгди було в них більше чогось людского. Але так само як і „порядна публика“ були они також жадні гроша і нахально обдирали его, а він бачив то і грубо глумив ся над ними.

Очевидно були і — женщини. Фізично здоровий, але тяжкий, Фома купував їх і дорогих і дешевих, красних і поганих, обдаровував їх великими грішми, міняв їх мало що не кождого тиждня і взагалі поводив ся з ними ліпше як з мужчинами. Він сьміяв ся з них, говорив їм обидні слова, але ніколи, навіть напів пяний, не міг позбавити ся якоїсь несьмілости перед ними. Всі они і безличні і здорові видавались єму слабими і безборонними, як малі діти. Завсїгди готовий побити якого небудь мужчину, він ніколи не ткнув женщини, хоч часами погано ганьбив їх, чим небудь роздразнений. Він чув себе безмірно сильнійшим від кождої женщини і кожда женщина видавалась єму безмірно нещасливійша від него. Ті знов, котрі гуляли і хвалили ся своєю безличностию, викликували у него якесь стидливе чувство, від котрого він все ставав несьміливим і засоромленим.

Раз одна з таких женщин, пяна і безлична, в часі вечері, сидячи разом з ним, ударила его по лици лупиною дині. Фома був напів пяний. Він поблід від обиди, встав з крісла, і сховавши руки в кишені, сказав лютим і дрожачим від гніву голосом:

— Проч звідси! Другий розбив би тобі за то голову.... А ти знаєш, що я з вами смирний і моя рука не підойме ся на вас.... Вижените єї звідси!

Саша, кілька днів по приїзді до Казаня, перейшла до якогось фабриканта горілок. Від'їзджаючи кудись на Каму, она сказала Фомі:

— Прощай, любий друже! Може ще стрітимо ся.... Одна нам дорога! А серцю, раджу, волі не давай.... Гуляй собі, не оглядаючись.... Прощай!

І она сильно поцілувала его в губи, при чім єї очи стали ще темнїйші.

Новинки.

Львів дня 17-го вересня 1902

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала між иншими учителями і учительками народних шкіл: Едм. Діряя і Иосифу Старак в Яричеві новім, Ник Дозорского (упр) і Ал. Дозорску в Ційлї. Ядвіґу Куєнба в Змигородї. Ад. Станкевич (упр) і Єлену Станкевич в Волкові. кс. Юз. Доманьского (катихитом) в Залїщиках, Антонїю Цімерман в женьскій видїловій школї, а о. Андрея Возьяка (кат.) в мужескій видїловій школї в Бродах. Иос Хметевского (упр.) в Тлустім, Кар. Рута в Лежайску, Анат. Яворского (упр.) в Куликові, Иос. Яворского (ст.) в Бродах, Екат. Ягіярску (ст.) і Кикилїю Ярошь в Ярославі, Брон Зайончковску в женьскій видїловій школї в Бучачи, Анну Свєжавску (ст.) в Копичинцях, Иос. Сеника в Рудках. Софію Лайбль в Скалатї, Григ. Зайшлого в Кутах, Мар. Висоцкого (ст.) в Княгининї-кольонії, Ферд. Голичера (ст.) в школї ім. Чацкого у Львові, Леоп. Біґу (директором), Ал. Мохнацкого, Сс. Недзвьльского і Иос. Клапу в мужескій видїловій в Сяноцї, о. Володимира Соневицкого (кат.) в муж. видїловій школї в Теребовли, Ел. Мохнацку (ст.), Ел. Кулаковску (ст.). Вл. Жуковецку (ст.) і Ів. Щепаньску в Скалатї, Григ. Петровского в муж. видїловій школї в Перемишли, Як. Трелю (ст.), Фр. Пацулу (ст.) і Євг. Злотницкого в Перемишли, Ядв. Добецку в Ярославі. Ад Фроня (упр.) в Ниврі. Ів. Кохана (упр.) в Городенцї на передмістю „Котиківка“, Ник. Парину (упр) в Гошеві. Брон. Романовича (упр.) в Білім. Ал. Худерского (упр.) в Словитї.

— **Запомоги.** Краєвий видїл впасиґнував квоту 8.000 К на запомоги для тих родин в Бережанах і околици, що потерпіли від бурі в липни с. р. — З кредиту ухваленого соймом в квотї 4.000 К на потреби населеня, яке потерпіло елементарні нещастя, краєвий видїл признав повітовому видїлови в Перемишли 1.500 К запомоги для 17 громад, а повітовому видїлови в Кракові 1.000 К для 5 громад навіщених градом. Заразом краєвий видїл звернув ся до намістництва з просьбою о грошеву поміч для тих громад з державних фондів.

— **В черновецкій II.** (нїмецко-руской ґімназиї) зголосилось до I. руской кляси 110 учеників, з котрих принято 98. а з 2 репетентами числить ся кляса рівно 100 учеників і роздїлена на два віддїли. До нїмецкого віддїлу тої-ж кл. записало ся 36 Русинів. До приготовляючої кляси принято лише приписане число 50 учеників. Від сего року будуть учити латиньскої мови по руски вже і в V. клясї. Коли дочислити ще, що по кілька Русинів вписалось в Серетї. Сучаві і Радівцях, то загально можна приняти число руских учеників, які вступили сего року до буковиньских ґімназий, на 200.

— **Два житя за 40 сотиків!** В коршмі в Добровідцї коло Коломиї настала суперечка межи двома зарібниками о 40 сотиків довгу. Довжник звиняв ся, що не може їх віддати, бо має дома жінку і дїти без кусника хлїба. На сї слова пяний віритель прискочив до свого довжника і з криком „не віддаш“ проколов его ножем раз в руку, а другий раз в груди. Ранений мав ще на стілько сили, що вирвав ніж з рук напасника і розпоров єму ним черево. На крик ранених збігли ся люди, прибула войскова патруля (діяло ся підчас маневрів), але застали лише два тїла в калужах крови. Одного з ранених, іменно того в черево, приверпено до сьвідомости і відставлено до вязничного шпиталя в Коломиї. Другий з ранених сконав по годинї муки.

— **Нещасливі пригоди в Золочівщинї.** Дня 10-го с. м осьмилїтна дївчина Анна Антоневич, донька Стефана і Параньки Антоневич з Олеська, пасла корову і оперізала ся шнуром, що був привязаний до рогів корови. Корова сполошила ся і через довший час тягнула за собою нещасливу дївчину, котра так покалїчила ся, що до чотирох годин померла. — Емілїя Білик, лїт 25, жінка Луки Білика із Жулич, обриваючи сливки, упала так нещасливо з дерева, що забила ся на місци.

— **Стадо диків на ринку.** Із Золочева доносять нам: Дня 10 с. м. о год. пів до 6 рано появило ся в самім містї в Золочеві на плянтациях міских стадо диків зложена з 9 штук. Одного дика застрілено, а прочі утекли в напрямі як до громади Фільварки.

— **Огнї.** В селї Вовні, повіта стрийского, бавили ся дїти огнем і підпалили стодолу Івана Панькова, від чого згоріла не лиш стодола зі всїм сегорічним добутком, але також і хата. Шкода, якої огонь наробив, виносить 1400 К. — Дня 6 с. м. вибух огонь з копиці соломи на обійстю братів Федора і Микити Андрусейка в Стиняві нижній, пов. стрийского, від чого згоріла хата обох братів зі всїма движимостями і 2 обороги збіжа сусїда Антона Лецюка. Загальна, необезпечена шкода виносить 2.700 К. — Дня 14 с. м. о 2 год. по полудни вибух огонь в громадї Пелни, повіта сяніцкого і знищив до тла 13 загород селяньских один будинок на рускім приходстві і велику шопу повну збіжа на обшарі двірскім. Шкода єсть дуже значна і лиш три господарі селяни були асекуровані. На ратунок приїхала сторожа пожарна із Сянока віддаленого о півтора милї і гасила огонь аж до рана слїдуючого дня.

— **Убийство.** Андрух Безик вертав дня 2 с. м. зі своєю жінкою Теклею і 7-місячною дитиною Євкою з Немирова до Вороблячина, повіта равского. В дорозї став Андрух сварити ся з жінкою а далї взяв ся і бити еї. Жінка несла дитину на руках, а Андрух налоговий піяк і марнотратник замахнувшись на жінку вдарив дитину так сильно рукою, що она випала матери з рук на землю і перестала жити. Безика арештовано

— **З залїпленою дїрою в голові.** Штабовий лїкар у Відни, др. Ціммерманн розповів оногди в товаристві войскових лїкарів слїдуючу історию одного кадета. Було то в 1900 р. в Пекінї. Дня 20 червня того року боксери напали були на французке посольство і стали стріляти, а якийсь боксер таки зовсїм з близька стрілив одному кадетови, що боронив посольства, в голову і зранив его легко. По семи днях кадет той вже був подужав і міг знову брати участь в борбі, але ось показали ся наслїдки его пораненя. Рана була тяжша, як то здавало ся і кадет від часу до часу дїставав епілептичних нападів, а в слїд за тим брала ся его така тяжка задума, що коли его відвозили морем домів, до Европи, він хотїв скочити у море. У віденьскім ґарнїзоновім шпитали зроблено на нїм радикальну операцию. В тім місци, де куля розбила була голову, видовбано більше менше так великий кусень кости як срібний риньский, залїплено целлюльоїдом і кадет до 15 днїв міг вийти зі шпиталю і був зовсїм здоров.

— **Ювілей дневника.** В недїлю минуло як раз 40 лїт, як появило ся перше число праж-ской Politik, староческого орґану, що виходить до нинї в Празї в нїмецкім язицї.

— **Повенї на Сибіри.** З Хабаровска доносять, що ріка Сульфун виступила з берегів. В Нїкольску, в повітї усурийскім, вода затопила долїшну часть міста. В долинах рік Сульфуна і Супутинки доми затоплені по дахи. Рух на декотрих почтових шляхах в полуднево-усурийскім краю здержаний наслїдком загального розливу рік.

Фома був радий, що она від'їздить від него: надоїла єму і страшила его еї холодна рівнодушність. Але нараз в нїм щось дрогнуло, він відвернув ся від неї і тихо промовив:

— Може не сподобаєсь тобі там.... тодї знов до мене приїзджай...

— Спасибі — відповіла і чомусь засьміяла ся незвичайним у неї, хрипячим сьміхом....

I так жив Фома день за днем, обертаючи ся все на однім місци і серед однакових людий, що не будили в нїм нїяких добрих чувств. Він ще и тому чув себе висшим від них, що в его голові все сильнїйше вкорінювала ся гадка о можливости висвободити ся від того житя, все сильнїйше обіймало его бажане волї, все яркійше рисував він собі себе самого, як відійде на край житя, проч з тої глоти і сутолоки. Нераз ночами, лишившись сам один він сильно прижмуривши очи, представляв собі темну товпу людий, безчисленну і навіть страшну своєю величиною. Стовпившись десь в кітловинї, окруженій горбками і повній пороху, та товпа в крикливій сутолоцї вертїла ся на однім і тім самім місци і була похожа на зерно в млиньскім коши. Немов невидимий млиньский камінь, укритий під еї ногами, молов еї і люди як филї рушали ся під ним, то стремлячи в долину, аби їх там скорше змололо і они щезли, то вириваючи ся на верх, стараючи ся утечи перед безпощадним каменем. Були також ті люди похожі на раків, лише-що зловлених і кинених у великий кіш; они чіпляючи ся один другого, тяжко перевертали ся, повзали кудись, спиняли один другого і нїчого не могли зробити, щоби вийти з полону.

Фома бачив серед товпи знакомі єму особи: ось отець спішить кудись, могучо розтручуючи і перевертаючи всїх на своїй дорозї; він помагає собі широкими руками, пре на всьо грудьми, голосно регоче ся.... і щезає, пропадаючи кудись в глубину під ноги людий. Ось вючись вужем, то вказуючи на плечі, то пересуваючи ся поміж ноги людий, працює цїлим своїм сухим, але гнучким і жилавим тїлом хрестний отець. Люба кричить і тріпоче ся, ідучи слїдом за вітцем, нервовими але слабими рухами, то відстаючи від него, то знов наближаючи ся. Тихими кроками, з добрячою усьмішкою на лици і стороначи від всїх, всїм уступаючи з дороги, поволи іде тїтка Анфіса.... Образ еї колише ся в мрацї перед Фомою, як слаба полумінь воскової сьвічки.... і гасне, щезає в мрацї. Пелагія скоро і прямою дорогою спішить кудись.... Ось Софія Павловна Мединьска стоїть, опустивши руки безсильно, як стояла тодї, послїдний раз у себе в гостиннїй... Очи у неї великі і великий страх сьвітить ся в них. Тут і Саша. Рівнодушна, не звертаючи уваги на штовханя, іде твердо просто в саму гущавину житя і на цїлий голос сьпіває свої піснї, глядячи спокійно темними очима перед себе.... Шум, зойк, сьміх, пяні крики, дикий спір за копійки чує Фома; піснї і плач проносять ся над тою великаньскою, розворушеною купою живих людских тїл, стиснених в ямі; они скачуть, падають, повзають, давлять одно друге, вскакують на плечі один другому, сунуть ся всюди як слїпі, всюди натикають ся на подібних собі, борють ся і падаючи, щезають з очий. Шелестять гроші, уносячи ся як летючі миши понад головами людий і люди жадно простягають до них руки; брязчить золото і срібло, дзвенять фляшки, стріляють затички, хтось плаче і тужний жіночий голос співає:

„Так будемо жити, доки можна,
А там нехай й трава не росте“.

Той безглуздий образ засїв в голові Фоми і за кождим разом все більше яркий, все більше великаньский і живий повставав перед ним, будячи в его груди щось безладне, одно велике неозначене чувство, до котрого, як потоки до ріки вливали ся і страх і обурене і жаль і злоба і богато дечого иншого. Всьо то кипіло в груди і розпирало еї з такою силою, що він аж майже душив ся. На очах являли ся сльози і він хотїв кричати, выти зьвірем, налякати всїх людий, спинити їх безглузду глоту, влити в шум і порожнену їх житя щось нове, своє, сказати їм якісь голосні, тверді слова, справити їх всїх в одну сторону, а не одного напротив другого. Мав охоту хапати їх руками за волосє, відривати одного від другого, одних побити, а других пригладити, всїх насварити, осьвітити їх якимсь огнем...

Нїчого в нїм не було — нї потрібних слів, нї огню; було в нїм лиш одно бажане, зрозуміле єму, але невиповниме... Він уявляв себе висше житя, внї тої кітловини, в котрій кипять люди; він бачив себе, як твердо стоїть на ногах і рівночасно почував себе нїмим. Він міг би крикнути людям:

— Як жиєте? Не сором вам?

Він міг би і виганьбити їх. Але, коли они почувши его голос, спитають:

— А як треба жити?

Він дуже добре розумів, що по такім пи-

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: „З днем 7 вересня с. р. передано до прилюдного ужитку зелізницю льокальну Тельс-Злябінґе зі стациями: Тельс, Датшіц, Злябінґс і перестанками: Радкау, Слейбож, Вел. Плян, Датшіц, Печ і Велькіт-Зіцґрас. — Стациї уряджено для загального руху, а перестанки тілько для руху особового і пакункового.

Дня 15 с. м. отворить ся для руху особового і пакункового перестанок Ойсберґ, поміж стациями В. Голенштайн і Блямав, в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Відни.

Телеґрами.

Відень 17 вересня. Президент мінїстрів др. Кербер має нинї устроїти приняте в честь членів мирового суду о Морске око. В тім снїданю возьме участь і мінїстер др. Пєнтак.

Відень 17 вересня. П. Мінїстер зелізниць др. Віттек повернув з своєї інспекцийної подорожи по Галичині і Буковині.

Париж 17 вересня. Часописи доносять, що французскі Єзуїти, котрі не можуть вже у Франциї займати ся научуванєм, удадуть ся яко місионарі до Мадаґаскару, Х ни, Аляшки і Канади.

Льондон 17 вересня. Тутешнї часописи принесли вість, що поміж Крігером, Райцом і Лейдсом з одної сторони, а бурскими ґенералами Ботою, Деветом і Делярейєм з другої мало прийти до цїлковитого зірваня зносин.

Берлин 17 вересня. До Берлина доносять з Шанґаю, що дня 4 серпня заняли Австрийцї новий кусень землї в тім містї, де має побудувати ся австрийский конзулят.

Берлин 17 вересня. Доносять з Кіяочав, що холера всюди уступає; лучають ся ще лиш поодинокі случаї занедужаня.

Надіслане.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот
2.	Замкненя місячні .	2 аркуші	„	5 „
3.	Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників	„	„	5 „
5.	„ удїлів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ лїквідацийна .	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ удїлів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавка для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоде Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с *Байки братів Грімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 4 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дїтий 30 с. **Гордїєнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки руської мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с **Віра Лебедова**: Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с **Сальо**: Непос, учебник для III кляси гімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили. казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр 54 с **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский**: Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка** істор. оповід. 40 с, опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покараня Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 дїях 16 с., опр. 30 сот *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки.** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл видїлових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

таню він мусїв би злетїти з висоти стрімголов там, під ноги людям, під млиньский камінь. І сьмих супроводив би его погибель.

Під гнетом тої уяви він часом мавчив. З его уст виривали ся якісь слова без звязи і значіня; він назів прів від тої тяжкої боротьби в своїм нутрі. Часами ему здавало ся, що він сходить з розуму від пияньства і ось чому лїзе ему в голову всьо то страшне і понуре. Великою натугою волї виганяв з себе ті образи, але скоро лиш оставав сам і був не дуже пяний — знов наповняв ся своїм маяченем і знов подавав ся під его тягаром. І баждне свободи все росло і кріпшало в нїм та мучило его своєю силою. Але вирвати ся з пут свого богатства він не міг. Маякин, що мав від него повновласть на управу всім майном, робив тепер так, що Фомі трохи не кождий день приходило ся відчувати тягар лежачих на нїм обовязків. До него обертали ся за платою, предкладали ему рахунки на перевезені товари, прислуга обертала ся лично і письмено з такими дрібницями, які перше его не обходили, бо они виповняли їх на свій рахунок. Его віднаходили в гостинницях, випитували о то, що і як треба робити; він говорив їм, часами цїлком не розуміючи, то треба так або инакше зробити, замічав їх скриту погорду для него і майже завсїгди бачив, що они роблять роботу не так, як він велїв, а инакше і лучше. В тім він відчував хитру руку хрестного вітця і розумів, що старий тисне его тому, щоби повернути на свою дорогу. І рівночасно він помічав, що він — не пан в своїм дїлї, а лиш складова часть і то часть цїлком не важна. То дразнило его і ще дальше відтручувало від старця, ще сильнїйше побуджувало его стремлене вирвати ся з підприємства, хоч би за цїну его погибели. Він зі злобою розкидав гроші по гостинницях і ріжних норах, але то не довго вело ся — Яков Тарасович закрив в банках біжучі рахунки і вибрав всї вклади. Вскорі Фома почув, що й на векслї дають ему вже не так охотно, як спершу давали. То діймило его самолюбство і цїлком заклопотало і наякало его, коли він довідав ся, що хрестний отець пустив в торговельний сьвіт поголоску о тім, що він Фома — не при розумі і що може бути, треба буде над ним установити опіку. Фома не знав границь власти хрестного вітця і не рішав ся порадити ся з ким небудь в тій справі: він був пересьвідчений, що в торговельнім сьвітї Маякин — сила і може зробити всьо, що схоче. Спершу ему було ніяково чути над собою руку Маякина, але відтак він помирив ся з тим, махнув на всьо рукою і вів дальше своє безжурне, пяне житє, в котрім лиш одно потїшало его — люди. З кождим днем він все більше пересьвідчував ся, що они — дурнїйші і під кождим взглядом гірші від него, що они — не пани житя, а его льокаї, і що оно вертить ними як хоче, гне і ломить, як ему вигідно, а они без чувства і без ропоту піддають ся ему і ніхто з них не хоче свободи для себе. Він же хотів єї і тому гордо вивисшував себе над своїми товаришами гулятики і не бажав бачити в них нїчого крім злого.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).